

ONTMOETING EN GESPREK MET ANNA BIJNS

gijlie allemaal zoo? Die man Jonckbloet leek me met heel andere bedoelingen beziel en . . .

— Willen we de literatuurhistorie met rust laten? stelde ik voor. Natuurlijk heeft ieder u veelal met zijn vooringenomenheid behandeld. Zelfs meneer Huet, die een treffelijk heer en een gentleman was, hield u niet voor een grooten geest en zelfs niet voor „een vrouw met een groot hart”.

— Ik wil mij niet beroepen op pater Pippinck, sprak Anna weer, al heeft die heele bladzijden gewijd aan de opsomming van de vermaarde vrouwen die „mannen hebben verwonnen”. Dat begint met Corinna Thebana, „die Pindarum vijfmaal is te boven gegaen in het schrijven”. Dat gaat verder met Zenobia en Diotima, dat loopt langs Hildegardis, „die theologale questien tot 30 toe heeft ghesolveert”, om dan eindelijk mijn persoontje in die rei te schakelen. De geest, wat geef ik om den geest! Ik heb maar ééne gedachte gehad: de christenheid wordt verscheurd door de ketterij. Wij moeten de ketterij bestrijden die alles ondermijnt. Ik ontmoet daarboven dagelijks belangrijke personages die maar één gedachte hebben gehad in de wereld en die toch heele pietenen waren. Maar dat ander verwijt treft mij meer: ik zou geen vrouw met een groot hart geweest zijn?

Zij zweeg een oogenblik en toen ze op het punt stond mijn vouwbeen, dat, naar het voorschrift van Paul van Ostaijen, altijd op mijn tafel ligt, met een driftig gebaar te breken, kwam ik vergoelijkend tusschen om voor Busken Huet verzachtende omstandigheden te pleiten.

— „Mediocriter eruditorum nusquam gentium frequenter numerus invenitur”, in ons land, beweert Erasmus, zei ik snel. Men waardeert geen extreme en krachtige temperamenten.

— Verder dan kerklatin reikt mijn kennis niet, sprak Anna. Al betrouw ik dien tries-tigen sinjeur van een Erasmus, met zijn wedden op twee paarden tegelijk, niet ver, wist ik toch graag wat dat beteekent.

— In geen land van Europa wordt een grooter aantal middelmatige vernuften aangetroffen. Misschien behoorde Mijnheer Huet daartoe?

— Geen groot hart, zei ze schamper. Wat doet die meneer dan met al de wijsheid van Van den Branden die . . .

— Anna, zei ik, gij valt me beslist niet mee. Gij hebt zoo weinig litterairs. In uwe werken zegt ge nooit waarom ge schrijft en hoe, allemaal dingen waarmee onze tijdgenooten ons gedurig lastig vallen. En toch blijkt ge achteraf te zijn lijk alle schrijvers: ge hebt alle recensies gelezen en op den koop toe zijt ge er nog gevoelig voor.